

τοῖς ἑκατὸν ὑπεράνω τῆς τιμῆς τοῦ μονοπωλίου, καὶ 3025 ὑπεράνω τῆς πρώτης ἀγορᾶς. Εἶναι δὲ νόμιμον ἐμπόριον καθ' ὅλας τὰς νήσους ταύτας, ἀλλὰ πληθύνει βαρύτερον δασμὸν. Τὸ 1820 ἀνγλιώθησαν εἰς τὴν Ἰαβάν 550 κιβώτια· πρὸ δὲ τοῦ 1811, ἐπὶ τῆς Ὀλλανδικῆς ἀρχῆς, ἀνγλίσκοντο ἐτησίως ἀπὸ 800 ἕως 1200 κιβώτια· ἀλλ' ἐνὸς ἔτος εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀγγλῶν, 300 κιβώτια εὐρέθησαν ἀροῦντα. Εἰς τὴν Σιάμην τὸ ὄπιον εἶναι ἀπηγορευμένον εἶδος· καὶ εἰς ἐμπορικὴν συνθήκην, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἡ Ἑταιρεία τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν μετὰ τοὺς Σιαμαίους τὸ 1833, διακηρύσσεται ὑποκείμενον εἰς τὸ νὰ συλλαμβάνηται καὶ νὰ φθειρῇται ὅπου καὶ ἂν ᾔθελεν εὐρεθῇ.

Ὁ περὶ Κίνας συγγραφέας Ἀγγλὸς Δαυὶς λέγει ὅτι ἰσχυρά τις ὁρεξὶς τοῦ ὀπίου ἔχει κυριευμένης ὅλας τὰς κλάσεις τῆς κοινωνίας εἰς τὴν Κίναν, καὶ ὅτι ἐξηπλώθη μὲ θαυμαστὴν ταχύτητα. Ἐκ τῶν ἀνωτέρων τάξεων, αἵτινες πρῶται μετεχειρίσθησαν τὸ κάπνισμα τοῦ ὀπίου, κατέβη καὶ κατήντησε γενικὴ ἡ δόλθρωσις αὕτῃ συνήθειᾳ. « Ἀρχεῖοι ὑπάλληλοι τῆς κυβερνήσεως καὶ κακοήθεις μεταπράται πρῶτον εἰσέγαγον τὴν κατάχρησιν· νέοι ἐξ εὐγενῶν, πλούσιοι πολῖται, καὶ ἔμποροι ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα· ἔωσού, τέλος, ἔφθασε καὶ εἰς τὸν κοινὸν λαόν. Ἐμαθὼν ἐρευνήσας παρὰ λογίων καὶ ἀνδρῶν ἐν ἀξιώμασιν, ὅτι εἰς ὅλας μὲν τὰς ἐπαρχίας εὐρίσκονται καπνορρόφοι τοῦ ὀπίου, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν εἰς τὰ γράμματα τῆς κυβερνήσεως· καὶ ὅτι ᾔθελεν εἶσθαι σφάλμα νὰ νομίζῃ τις, ὅτι δὲν καπνίζουσι τὸ ὄπιον παντὸς βαθμοῦ πολιτικοὶ τε καὶ στρατιωτικοὶ ἀξιωματικοὶ, πλὴν τῶν ἐπαρχῶν καὶ τῶν ἐπιτρόπων των* » Ὁ τὴν Κίναν περιηγήθεις Ρουτζλάκ λέγει περὶ τῶν Σινῶν καυτῶν, ὅτι οἱ πλεῖστοι αὐτῶν καπνίζουσιν ὄπιον, καὶ ὅτι, ὅπου ὁ καιρὸς ἦναι τραγὺς, καὶ ἀπαιτῆται παρ' αὐτῶν πλεοτέρα τῆς συνήθους ἐπιμελείας, μεθύσκονται ἀπὸ τὸ φάρμακον τοῦτο· ἐπὶ δὲ τῆς ξηρᾶς δίδονται εἰς τὴν καπνορρόφησιν αὐτοῦ ἕως νὰ ἀπανηθῇ ὅλος ὁ μισθὸς των. Τὸ φάρμακον ἐτοιμάζεται διὰ κάπνισμα βραζόμενον ἢ ἀρεψόμενον, ὥστε νὰ χωρισθῶσι τὰ ῥητινώδη μέρη, τὸ δ' ἐπίλοιπον κατασκευάζεται εἰς σφαιρίδια, ἐξ ὧν ἐν τίθεται εἰς ζυλινὴν σύριγγα μετὰ τινος καυσίμου ὕλης· τότε δὲ λαμβάνονται τόσα ῥορήματα, ὅσα ἡ ἐξὶς τοῦ καπνίζοντος συγχωρεῖ. Εἰς συμπόσια εἰσάγεται πολλάκις πινάκιον τοῦ παρεσκευασμένου ὀπίου μετὰ λύχνου, καὶ ὁ ξενοδόχος, λαμβάνων μεγάλην σύριγγα, ἀνάπτει αὐτήν, καὶ μετὰ δύο ἢ τρία ῥορήματα δίδει αὐτὴν εἰς τοὺς ξένους· περιφέρεται δὲ, ἔωσού ἅπαντες νὰ

μεθυσθῶσιν. Ὅλαι αἱ φυλαὶ τῶν Ἰνδικῶν νήσων συχνότερον καπνίζουσι τὸ ὄπιον παρ' ὅσον τρώγουσιν ἢ μασσοῦσιν αὐτό. Τῶν αὐτῶν κασσοῦσι μὲν τὴν νικοτιανήν, καπνίζουσι δὲ τὸ ὄπιον, ἐνῶ οἱ Τούρκοι καὶ ἄλλα ἔθνη τῆς Ἀσίας πράττουσι κατ' εὐθείαν τὸ ἀντίστροφον. Εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἰνδίας τὸ ὄπιον προσφέρεται εἰς τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὰ συμπόσια κατὰ τὸν αὐτὸν οἰκιακὸν τρόπον, ὡς παρ' ἡμῖν ἡ ταβακοθήκη. Ἡ παρὰ τοῦ Μωαμεθανικοῦ νόμου ἀπαγόρευσις τῶν μεθυστικῶν ποτῶν πιστεύεται ὅτι ἐνεθάρρυνε τὴν ἐξίν τοῦ λαμβάνειν ὄπιον· καὶ ἐπομένως οἱ σημερινοὶ Τούρκοι, ὄντες πολὺ ὀλιγώτερον θρησκοί, ἀναλίσκουσιν ὀλιγώτερον ὄπιον, ὅσον αὐξάνει ἡ χρῆσις τοῦ οἴνου καὶ τοῦ βρακίου. Τὸ γένος ὅμως τῶν Τεριακλίδων, ἢ τῶν καθ' ἐξίν ὀπισφάγων, δὲν ἐξέλιπεν ὅλως διόλου. Ἡ συνήθεια νομίζεται ὅτι ἐπικρατεῖ σήμερον μᾶλλον εἰς τὴν Περσίαν παρὰ εἰς τὴν Τουρκίαν, μολοντί οἱ Πέρσαι δὲν καταντῶσιν εἰς τοσαύτην ὑπερβολήν.

Ἀπὸ τοῦ 1827 μέχρι τοῦ 1834 ὀλόκληρος ἡ εἰς τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας εἰσαχθεῖσα ποσότης τοῦ ὀπίου ἦτο 688,413 Ἀγγλικά· λίτραι, ἐξ ὧν 581,380 ἦσαν ἀπὸ τὴν Τουρκίαν. Ἐν ἔτει 1838 ὀλόκληρος ἡ εἰσαχθεῖσα εἰς τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον ποσότης τοῦ ὀπίου ἦτο 95,832 λίτραι ἐκ τῶν ἐρεξῆς χωρῶν—Τουρκίας, 80,554 λίτραι· Αἰγύπτου, 12,324 λίτραι· Ὀλλανδίας, 270 λίτραι· Γαλλίας, 102· Γιβραλτάρ, 409· Ἰταλίας, 895· Συρίας, 571· Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, 580. Ἐν ἔτει 1837 εἰσέχθησαν εἰς τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον 79,651 λίτραι· ἐξήχθησαν δὲ 67,476 λίτραι, ἐξ ὧν 58,874 εἰς τὴν Κίναν, 3180 εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, 2199 εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, καὶ μικρότεραι ποσότητες εἰς ἄλλα μέρη. Μέχρι τοῦ 1828 ὁ ἐπὶ τοῦ ὀπίου δασμὸς ἐν Ἀγγλίᾳ ἦτον ἐννέα σιλλίνια τὴν λίτραν· τότε δὲ ἡλαττώθη εἰς τέσσαρα, καὶ τὸ 1836 εἰς ἐν σιλλίνιον. Ἡ τιμὴ τοῦ Τουρκικοῦ ὀπίου ἐν διαμετακομίσει κατὰ τὸ 1831 ἦτον ἀπὸ 17 ἕως 18 σιλλίνια τὴν λίτραν· τὸ 1838, ἀπὸ 14 ἕως 14½· τὸ 1839, κατὰ συνέπειαν τοῦ ἐν Κίνα πολέμου, ἔκλινεν εἰς τὰ 10 σιλλίνια, καὶ πρὸ τῆς ἐσχάτως γενομένης εἰρηνοποιήσεως, ἐπωλεῖτο μόνον εἰς τὰ ἑπτὰ ἕως ὀκτῶ μετὰ δὲ τὴν εἰδῆσιν τῆς εἰρήνης ἀνέβη μέχρι τῶν δέκα σιλλινίων τὴν λίτραν. *Ἐπειτα συνέχεται.

ΠΑΡΑΒΛΕΨΙΣ ΤΩΝ ΗΜΕΤΕΡΩΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΩΝ.

ἌΠΑΝΤΕΣ μισοῦσι καὶ κατακρίνουσι τὸ πονηρὸν, ὅταν πράττηται ὑπ' ἄλλων, καὶ μάλιστα ὅταν πράττηται καθ' ἑαυτῶν. Ἄν ἦτο δὲ τρόπος νὰ μισῶσι τὸ κακὸν ἐν ἑαυτοῖς, ὅσον μισοῦσιν αὐτὸ ἐν ἄλλοις, ἢ ταπεινοφροσύνη ἔθελε φαίνεσθαι εἰς τὸν κόσμον πολὺ συχνότερον παρὰ τὴν σήμερον. Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ μὲν καὶ περιβαλεῖ τὴν ἀμαρ-

* Ὑπόμνημα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Κίνας ὑφ' ἐνὸς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ κράτους.

τιαν ἐν ἑαυτῷ, βδελύσσεται ὅμως αὐτὴν ὑπ' ἄλλων πρα-
τομένην· ἀποστρέφεται τὴν εἰκόνα τοῦ ἰδίου τοῦ ἀμαρ-
τήματος, ὅταν βλέπῃ αὐτὴν εἰς τὸν φίλον του, ἢ καὶ εἰς
τὸ ἴδιον αὐτοῦ τέκνον. Τοῦτου παράδειγμα ἀξιοσημείω-
τον παριστάνει ὁ βίος τοῦ Δαβὶδ, βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἐν ἀπροφύλακτῳ τινὶ στιγμῇ ἔπεσεν ὁ ἀνὴρ οὗτος εἰς
τὸ ἀμάρτημα τῆς μοιχείας, ἔπειτα δὲ, διὰ νὰ κρύψῃ αὐτό,
ἐπεβουλεύθη καὶ ἐξετέλεσε τὸν θάνατον τοῦ Οὐρίου, συζύ-
γου τῆς ἀπατηθείσης. Παρῆλθον δὲ πολλοὶ μῆνες, καὶ
δὲν ἔδειξε σημεῖόν τι μετανοίας. Ἐπὶ τέλους, Νάθαν ὁ
προφῆτης παρέστησεν εἰς αὐτὸν διὰ παραβολῆς τὴν εἰκό-
να τοῦ ἰδίου τοῦ ἀμαρτήματος, ὡςπραχθέντος ὑπ' ἐνὸς
τῶν ὑπηκόων του. Ὁ Δαβὶδ πάραυτα ὠργίσθη σφόδρα
κατὰ τοῦ πρᾶξαντος τὴν ἀμαρτίαν, καὶ κατεδίκασεν εἰς
θάνατον τὸν οὕτω πταίσαντα. Τὸ ἴδιόν του ἀμάρτημα,
ἐν ξένῳ προσώπῳ θεωρούμενον, ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν βαρύ-
τατον, διόλου ἀναπολόγητον, τοῦ ὁποίου μόνη ἀρκούσα ποι-
νὴ ἦτον ὁ θάνατος.

Πόσον ὀλίγον ἐστοχάζετο ὅτι προέφερε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ
καταδίκην, ὅτε εἶπεν, Ὑἱὸς θανάτου ὁ ἀνὴρ ὁ ποιήσας
τοῦτο! Ὡς κεραυνὸς δὲ πρέπει νὰ κατέσκηψεν ἐπ' αὐτοῦ,
ὅτε ἤκουσε, Σὺ εἶ ὁ ἀνὴρ ὁ ποιήσας τοῦτο! Δὲν ἠδύ-
νατο πλέον οὔτε ν' ἀρνηθῇ οὔτε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀμαρ-
τίαν.

Δὲν βλέπομεν εἰς τὸν Δαβὶδ εἰκόνα ἡμῶν αὐτῶν; Πο-
σάκις δὲν κατακρίνομεν αὐστηρῶς ἐν ἄλλοις ἀμαρτίας,
τὰς ὁποίας καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ πράττομεν; Ποῖος δὲν βδε-
λύσσεται τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην; ἀλλὰ ποῖος δύνα-
ται νὰ εἴπῃ ἐνώπιον τοῦ Καρδιογνώστου, Οὐκ ἔστι δόλος
ἐν ἐμοί; Ἄπαντες περιφρονοῦμεν καὶ βδελυσσόμεθα τὸν
ὑποκριτὴν· ἀλλ' ἂν ἐξετάσωμεν ἐπιμελῶς ἕκαστος τὴν ἰδίαν
αὐτοῦ καρδίαν, ἀράγε δὲν θέλομεν ἀνακαλύψαι ὑπόκρισιν
ἐν αὐτῇ; Ὁ κόσμος κραυγάζει μετ' ἀναγκαστικῆς κατὰ
τοῦ κλέπτου καὶ τοῦ ληστοῦ, καὶ δικαίως· ἀλλὰ τίς ἐξ
ἡμῶν δὲν εἶναι ὑπεύθυνος τοῦ ληστεύειν τὸν Ὑψιστον;
Περὶ τῶν ἀρχαίων Ἰσραηλιτῶν παρεπονέθη ὁ Κύριος, Σεῖς
μὲ ἐκλέψατε, καὶ, σεῖς, ὅλον τὸ ἔθνος. Ἀς προτείνωμεν
εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν ἐρώτησιν, Δὲν ληστεύω τὸν Θεόν,
μὴ ἀποδίδων εἰς αὐτὸν τὸ σέβας, τὴν ἀγάπην, τὴν υἱικὴν
εὐπειθειαν, τὴν ὁποίαν τόσο δικαίως ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ;
δὲν ληστεύω αὐτὸν, μὴ συνεισφέρων ἀναλόγως τῆς περι-
ουσίας, τὴν ὁποίαν μ' ἐχάρισεν, εἰς διατήρησιν τῶν κοι-
νωτῶν καταστημάτων καὶ εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχούν-
των;

Ἀν μισῶμεν τὰς ξένας ἀμαρτίας, πόσῳ μᾶλλον πρέ-
πει νὰ μισῶμεν τὰς ἰδικάς μας! καὶ ὅσάκις βλέπομεν
ἀμάρτημα τι εἰς ἄλλους, δὲν πρέπει νὰ ἐρωτῶμεν ἂν τὸ
αὐτὸ ἢ καὶ μεγαλύτερον δὲν ὑπάρχῃ εἰς ἡμᾶς;

Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀπατηλή· ὅθεν, ὅποταν
βλέπομεν τὰς ἰδίας ἡμῶν ἀμαρτίας, ἐπινοοῦμεν πάντοτε
γυῖας τέχνας πρὸς δικαιώσιν ἢ ἐλάττωσιν αὐτῶν· ἀλλ'

ὅταν βλέπομεν τὰς ἀμαρτίας ἄλλων, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει
ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ πολυτρόπως ἐπιβαρύνομεν τὴν δεινότητα
τῆς γενομένης πρὸς ἡμᾶς ὕβρεως ἢ ἀδικίας· εἰς τὴν πε-
ρίστασιν ταύτην τὰ συνήθη δικαιολογήματα, οἷον ἡ ἀν-
θρωπινὴ ἀσθένεια, ἡ δύναμις τοῦ πειρασμοῦ, καὶ τὰ πα-
ραπλήσια, μᾶς φαίνονται οὐτιδανὰ καὶ ἀνίσχυρα. Πρὸς
ἡμᾶς αὐτοὺς εὐκόλως δεικνύομεν τὴν ἀγάπην, ἥτις «οὐ
λογίζεται τὸ κακόν, πάντα ὑπομένει, πάντα πιστεύει, πάντα
ἐλπίζει, πάντα στέγει, καὶ οὐδέποτε ἐκπίπτει»· ἀλλὰ πόσον
δυσκόλως πράττομεν αὐτὸ τοῦτο πρὸς ἄλλους;

Ἀν ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας τόσο εὐκρινῶς καὶ
ἐγκαρδίως διὰ τὰς ἀρετάς του ὅσον ἡμᾶς αὐτοὺς διὰ τὰς
ἡμετέρας, καὶ βδελυσσόμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς τόσο εὐκρι-
νῶς διὰ τὰς ἰδίας ἡμῶν ἀμαρτίας ὅσον ἄλλους διὰ τὰς
ἰδικάς των, τότε πράττομεν κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον· διότι
ἄλλοι δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξιοὶ ἀγάπης παρ' ἡμᾶς αὐ-
τοὺς, οὔτε εἶναι αἱ ἀμαρτίαι ἡμῶν ὀλιγώτερον ἀξίαι βδε-
λυγμοῦ παρὰ τὰς ἐκεῖνων.

Ἀλλὰ, καὶ ἂν ἡμεῖς φερώμεθα πολὺ συγκαταβικώτε-
ρον εἰς τὰ ἴδια ἡμῶν ἀμαρτήματα παρ' εἰς τὰ ξένα, ὁ
Θεὸς ὅμως πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι δὲν βλέπει αὐτὰ
μὲ τοιαύτην προσωποληψίαν. Τὰς ξένας ἀμαρτίας ἀγα-
πῶμεν νὰ κυττάζωμεν μὲ ἀνεωγμένους ὀφθαλμούς· τὰς δὲ
ἡμετέρας μὲ ἡμικλείστους, ἢ διὰ παχέος καλύμματος,
τὸ ὁποῖον κρύπτει ὑπὲρ τὸ ἡμισυ τῆς δεινότητός των·
ἀλλ' ὁ Θεὸς οὕτω δὲν θεωρεῖ αὐτάς. Αὐτὸς θέτει τὰς
ἡμετέρας ἀνομίας, ὡς καὶ τὰς ξένας, ἐνώπιόν του, καὶ
τὰς κρυφίους ἡμῶν ἀμαρτίας ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου
του. Εἰς αὐτὸν φαίνονται ἀπαράλλακτοι ὅποια εἶναι.

Ὁ δικαίως πρὸς ἑαυτὸν φερόμενος ἐπιθυμεῖ νὰ γνω-
ρίσῃ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀμαρτίας, ὥστε νὰ μετανόησῃ, καὶ
νὰ λάβῃ συγχώρησιν παρὰ Θεοῦ. Ἀπὸ τὸν Ὑψιστον
δὲν ἐμποροῦμεν ποτὲ νὰ κρύψωμεν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν,
μολοντί ἐμποροῦμεν εὐκόλως νὰ κρύψωμεν αὐτάς ἀρ'
ἡμῶν αὐτῶν. Τί τὸ ὄφελος τοῦ νὰ θέτωμεν τὰς ἡμε-
τέρας ἀμαρτίας ὀπισθὲν μας, ἐνῷ εὐρίσκονται ἀδιακόπως
ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ; Τί θέλει μᾶς ὠφελῆσαι νὰ κυττά-
ζωμεν τὰς ξένας ἀμαρτίας, καὶ ν' ἀποστρέφωμεν τοὺς
ὀφθαλμούς ἐκ τῶν ἡμετέρων; Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ μόνον τοὺς
ἐν πίστει μετανοοῦντας ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν.

ΚΑΣΠΑΡ ΑΟΥΣΕΡ.

Τὸ παράδοξον ἄτομον, τὸ γνωστὸν εἰς τὸ δημόσιον
ὑπὸ τὸ ὄνομα Κάσπαρ Ἀουσερ (Caspar Hauser), ἐκί-
νησεν εἰς μεγίστην περιέργειαν Εὐρώπην τε καὶ Ἀμε-
ρικήν. Ἀπὸ τοῦ 1828, κατ' ὃ ἔτος πρῶτον ἐφάνη,
μέχρι σχεδὸν τοῦ 1840, ἐγίνετο πολὺς λόγος περὶ
αὐτοῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας τοῦ πεφωτισμένου κόσμου,
καὶ πιθανόν ὅτι ὀλίγοι μόνον δὲν ἀνέγνωσαν τὰ περὶ
αὐτοῦ κατ' ἀρχὰς ἐκδοθέντα. Οἱ ἀναγνῶσται τῆς
Ἀποθήκης ἐνθυμοῦνται ἀναμφιβόλως ὅσα καὶ ἡμεῖς